

изгубила. Не, такива жени той не беше виждал в земите си, нито такива тънки прозирни одеания, нито такъв едър бисер в косите. След малко девойката мина отново. Докато се опомни Бедота усети как една лека китка теменуги падна между втория и третия чапраз на връхната му дреха. Когато се обърна, девойката бе изчезнала. — Зоя! — бе извикал някакав далечен женски глас — ела по-скоро... Где се губиш?

Зоя. И името бе хубаво и ново и нежно като нея. Бялото не бе обичал никога. В неговите земи, там горе при Дунава, синът на стария княз Алцеко не бе помислял да се ожени повторно. Цял ден зает с коне, соколи и кучета, не бе му останало време Синът му рече: "Сейчас уйдем на сенокоси и паша" да мисли за жена. И ето сега... Зоя! бе казал непознатият глас.

Чу се далечен звук от дог. След малко кучетата изляха наблизо. Василевсът се връщаше.

Със свито сърце българите влязоха в една просторна стая с тераса към градината. Но изнеженият ромеец се бавеше в сложната церемония на преобличането. Едно голямо бяло куче влезе в стаята и легна пред широкото кресло от абанос и седеф, което се издигаше на няколко стъпала от пода. Звънна шум на оръжия и василевса пристигна, придружен от севастократора Иоан, логотета Никита Акоминат и телохранителите. Заедно с него нахлу някакво чудно, замайващо ухание. Според обичая българите коленичиха и целунаха обувката му. След това полека вдигнаха очи.

Този ли беше човека, който никога не обличал една дреха два пъти, който се къпел всеки ден в скъпи източни благовонни води, който бе убил баила Стефан Агиохристофорит, когато ръката на ангел бе запазила от стралата на Андроника?

Василевсът бе разсеян и нетърпелив. Ранното прекъсване на лова го бе изпълнило с досада и недоволство. Той хвърли небрежен поглед към българите, помъчи се да разбере каква полза